

Repertoriumnummer 2024 / 589
Datum van uitspraak 01 oktober 2024
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☒ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

veertiende bis kamer

- In de zaak van:

DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST, met kantoren gevestigd te 1000 Brussel, Herman Teirlinckgebouw, Havenlaan 88 bus 22, woonstkeuze doende bij zijn raadsman Mr.

appellant, oorspronkelijk verweerder in verzet,
hebbende als raadsman mr. , advocaat te

tegen:

1. , RRN wonende te ,
, handelend in eigen naam en in zijn hoedanigheid van
erfgenaam van wijlen , RRN , overleden te

2. , RRN , wonende te
handelend in haar hoedanigheid van erfgenaam van wijlen
, overleden , in rechte
vertegenwoordigd door haar bewindvoerder, , hiertoe
aangesteld bij beschikking van de heer Vrederechter van het kanton
dd.13.09.2019 (),

geïntimeerden, gedinghervattende partijen,

beiden hebbende als raadsman mr. , advocaat te

Wijst het hof het volgende arrest:

Het Hof nam kennis van de op 12.06.2019 door de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling verleende beschikking (inzake A.R.nr.), die niet werd betekend en waartegen appellant, met zijn op 02.04.2021 neergelegd verzoekschrift, tijdig en regelmatig hoger beroep heeft ingesteld.

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting van 03.09.2024 en de neergelegde conclusies en stukken werden ingezien. De partijen werden gehoord. Zij verklaarden dat alle conclusies en stukken in het debat mogen blijven.

Artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd in acht genomen.

I. Voorgaanden

- 1.1. Eerste en tweede geïntimeerden, , zijn de kinderen en erfgenamen/rechtsopvolgers van wijlen geboren op 21.02.1933 en overleden op 05.04.2021, hetzij drie dagen na de neerlegging van de beroepsakte in huidige procedure waarin eerste geïntimeerde en wijlen zijn vader partij waren en die door de geïntimeerden vrijwillig werd hervat bij verzoekschrift dd.26.08.2021.

werd als volle eigenaar en als verhuurder samen met zijn zoon en huidige eerste geïntimeerde , die eveneens optrad als verhuurder van - onder meer - een pand gelegen te

bij vonnis van 19.06.2017 door de 10de burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling bij verstek en solidair, minstens in solidum of elk voor zijn deel veroordeeld om:

- hetzij voor het pand een andere bestemming aan te vragen conform de VCRO (art.4.2.1, 7°);
- zo niet een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen om te slopen, tenzij dat verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

Indien een stedenbouwkundige vergunning hebben bekomen voor de wijziging van het aantal woongelegenheden of functiewijziging naar permanente bewoning, werden zij tevens veroordeeld om door middel van renovatie-, verbeterings- en aanpassingswerken, het gebouw en de daarin ondergebrachte woongelegenheden te herstellen, zodat deze alle zouden voldoen aan de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten zoals bedoeld in artikel 5 van het decreet van 15.07.1997 houdende de Vlaamse Wooncode, zodat het aantal punten in het technisch verslag wordt teruggebracht op 0 (nul) en aan alle minimale kwaliteitsvereisten voldaan is.

Deze veroordeling werd opgelegd voor elk van de in het vonnis vermelde drie onroerende goederen binnen een termijn van 10 maanden lopende vanaf de datum van het vonnis, onder verbeurte van een dwangsom:

- voor de onroerende goederen te en ten bedrage van 125,00 EUR;
- voor het onroerend goed gelegen te voorwerp van huidig geschil, ten bedrage van 150,00 EUR per dag vertraging, volgend op het verstrijken van de opgelegde termijn van 10 maanden na het vonnis, lastens elk van de veroordeelde partijen.

De rechtbank bepaalde uitdrukkelijk dat de uitvoeringstermijn geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis, 4de lid Ger.W. en machtigde geïntimeerde om bij gebreke aan uitvoering van de werken ambtshalve over te

gaan tot de uitvoering van het opgelegde herstel met machtiging van geïntimeerde om de kosten, bedoeld in artikel 15§1, 6de lid van de Vlaamse Wooncode te verhalen op de veroordeelde partijen.

Het vonnis dd.19.06.2017 werd op verzoek van geïntimeerde betekend aan op 08.09.2017. In het exploot van betekening werd er uitdrukkelijk op gewezen dat het herstel verwezenlijkt moet zijn tegen 19.04.2018 (= 10 maanden na de uitspraak van het vonnis d.d.19.06.2017) en dat het uitgevoerde herstel moet worden gemeld om kosten en verbeurte van dwangsommen te vermijden.

- 1.2. Bij gebreke aan herstel liet geïntimeerde op 24.08.2018 aan een (eerste) bevel betekenen tot betaling van de sinds 19.04.2018 tot 24.08.2018 verbeurde dwangsommen, zijnde een bedrag van 38.400,00 EUR in hoofdsom, meer kosten, in het totaal 39.032,19 EUR.

Op 12.02.2019 liet appellant aan een verjaringsstuitend bevel betekenen tot betaling van de inmiddels verbeurde dwangsommen (90.000,00 EUR), meer de kosten, samen 91.122,54 EUR.

Geïntimeerde bleef sindsdien opeenvolgende verjaringsstuitende betalingsbevelen betekenen.

- 1.3. Bij exploot dd.21.02.2019 stelden vader en zoon verzet in tegen de betalingsbevelen dd.24.08.2018 en 12.02.2019 voor de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Zij vroegen te horen zeggen voor recht dat de invordering van de dwangsommen vermeld in voornoemde betalingsbevelen onterecht zou zijn en geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van de uitvoering en van het geding.

Ook vroegen ze in conclusies minstens de dwangsom op te heffen en de procedure op te schorten in afwachting van de vordering die zij desnoods bij de bodemrechter zouden instellen om de dwangsom overeenkomstig artikel 1385quinquies te doen opheffen.

Zij voerden aan dat zij zich voor wat betreft de twee onroerende goederen aan de en aan volledig hebben geconformeerd aan het vonnis dd.19.06.2017 en dat er enkel nog betwisting bestaat omtrent de veroordeling betreffende het pand aan

Zij stelden dat zij ook voor dit onroerend goed voldaan hebben aan de veroordeling omdat zij voor dit pand de sloopvergunning hebben aangevraagd op 30.03.2018 en appellant werd hiervan bij aangetekend schrijven nog dezelfde datum in kennis gesteld.

Verder wees eerste geïntimeerde erop dat hij (toen nog) geen mede-eigenaar was van het pand en werd ook gewezen op de ernstige gezondheidsproblemen van die lange tijd in coma lag en niet meer in staat was om al zijn verplichtingen onmiddellijk na te komen.

- 1.4. Bij de thans bestreden beschikking dd.12.06.2019 heeft de beslagrechter te het verzet van :oelaatbaar en ten dele gegrond verklaard en de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging ter invordering van de dwangsommen vermeld in het exploit van bevel dd.24.08.2018 ten bedrage van 38.400,00 EUR voor de periode tot en met 24.08.2018, meer de kosten en vermeld in het exploit van bevel dd.12.02.2019 voor de periode tot en met 12.02.2019 ten belope van 91.122,64 EUR, meer een dwangsom van 300,00 EUR per dag vanaf 13.02.2019.

De beslagrechter beval de doorhaling van de wettelijke hypotheek die appellant genomen heeft op 04.12.2017 op de voormelde onroerende goederen aan en aan

Appellant werd ook veroordeeld tot de uitvoeringskosten en de kosten van het geding.

De beslagrechter volgde in hun stelling:

- dat appellant nog enkele voorwaarden toevoegt aan het vonnis dd.19.06.2017 met haar standpunt dat het aanvragen van een sloopvergunning niet gelijk is aan het conformeren van het onroerend goed/het uitvoeren van het veroordelend vonnis;
- dat in het vonnis dd.19.06.2017 klaar en duidelijk staat dat voor wat betreft het pand gelegen te solidair veroordeeld werden, minstens in solidum of elk voor zijn deel om voor het pand een andere bestemming aan te vragen conform de VCRO, zo niet een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen om te slopen, tenzij dat verboden is;
- dat de veroordeling die werd uitgesproken, noch min noch meer beperkt is tot het aanvragen van een stedenbouwkundige vergunning om te slopen en alle andere voorwaarden, die appellant eraan toevoegt, staan niet in het vonnis en kunnen dan ook niet aan worden opgelegd;
- dat appellant zelf zijn eigen vordering heeft geformuleerd in de dagvaarding en de rechtbank heeft deze in het vonnis d.d.19.06.2017 integraal en letterlijk overgenomen.

Verder wees de beslagrechter erop dat de rechtbank in het vonnis dd.19.06.2017 elk voor zijn deel heeft veroordeeld tot de dwangsom, terwijl geen enkel deel heeft in het onroerend goed aan de dat op dat moment nog enkel exclusief eigendom was van die als enige erfgenaam deze eigendom geërfd heeft van zijn die deze eigendom (toen nog bouwgrond) heeft aangekocht op 13.10.1950.

Aangezien geen "deel" had in het onroerend goed, is hij – volgens hierin bijgetreden door de beslagrechter – dan ook geen enkel bedrag verschuldigd aan appellant.

De beslagrechter stelde ook vast dat er onduidelijkheid is in de titel over de hoegrootheid van de dwangsommen per eiser op verzet dan wel in solidum.

stelden dat er een dwangsom van 150,00 EUR per dag verschuldigd en niet van 2 x 150,00 EUR per dag, zoals appellant voorhoudt. De beslagrechter oordeelde dat het aan de dwangsomrechter was om hierover uitsluitel te geven. Zolang deze onduidelijkheid niet is uitgemaakt, schorste de beslagrechter de gedwongen invordering van de dwangsommen.

De beslagrechter verweet appellant geen initiatieven te willen nemen om in te gaan op de opmerkingen van en om een procedure aan te vatten bij de dwangsomrechter teneinde duidelijkheid te bekomen omtrent de uitleg van het dictum van het vonnis van 19.06.2017. Appellant stelde zich daarentegen tevreden met een 'kaduuk verstekvonnis' en de beslagrechter kon hem daarin niet volgen, ten gevolge waarvan hij de tenuitvoerlegging schorste en de onnodig gemaakte kosten ten laste legde van appellant.

- 1.5. Na de uitspraak van de bestreden beschikking hebben de partijen de dwangsomrechter (rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling gezamenlijk verzocht om uitlegging van het veroordelend vonnis van 19.06.2017.

Bij vonnis van 26.10.2020 heeft de dwangsomrechter gezegd voor recht dat de zinsnede onder punt 4, punt B op pagina 6, folio 737 van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling gekend onder AR gewezen op 19.06.2017 en dewelke luidt:

“

- voor het pand een andere bestemming aan te vragen conform de VCRO (art.4.2.7, 7°)
- zoniet een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen om te slopen, tenzij

dat verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen"

dient gelezen als:

"

- *voor het pand een andere bestemming aan te vragen conform de VCRO (art.4.2.7, 7°)*
- *zoniet een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen tot sloop en – als deze bekomen is – vervolgens te slopen, tenzij dat verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen"* (onderlijning door het hof)

Verder werd in het uitleggingsvonnis bepaald dat de zinsnede onder de tweede alinea op pagina 7 folio 738 van het voormeld vonnis, dewelke luidt:

"

- *voor het onroerend goed sub 8, gelegen te
ten bedrage van 150 EUR, zijnde telkens de dwangsom per dag
vertraging, volgens op het verstrijken van de opgelegde termijn, lastens elk
van de verweerders, daarbij uitdrukkelijk de dwangsomtermijn van artikel
1385bis, 4de lid Ger.W. uitsluitend, telkens....."*

dient gelezen als:

"

- *voor het onroerend goed sub 8, gelegen te
ten bedrage van 150 EUR, zijnde telkens de dwangsom per dag
vertraging, volgend op het verstrijken van de opgelegde termijn, lastens
verweerders in solidum verschuldigd, daarbij uitdrukkelijk de
dwangsomtermijn van artikel 1385bis, 4de lid Ger.W. uitsluitend, telkens...."*
(onderlijning door het hof)

Ten slotte bepaalde de dwangsomrechter in het uitleggingsvonnis dd.26.10.2020 dat de zinsnede onder punt A en punt B op pagina 6 folio 737 en onder punt C op pagina 7 folio 738 van het vonnis, dewelke telkens luidt:

"...veroordeelt verweerders solidair, minstens in solidum of elk voor zijn deel....."

dient gelezen als:

"...veroordeelt verweerders in solidum...."

- 1.6. Op 02.04.2021 liet appellant het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 betekenen aan

Diezelfde dag stelde appellant ook hoger beroep in tegen de bestreden beschikking dd.12.06.2019.

Appellant voerde aan dat het ten uitvoer gelegde vonnis dd.19.06.2017 werd teniet gedaan door het uitleggende vonnis en dat ten gevolge daarvan het verzet van geïntimeerden onontvankelijk, minstens ongegrond moet worden verklaard.

- 1.7. Op 30.04.2021 (kort na het overlijden van stelden huidige eerste en tweede geïntimeerden hoger beroep in tegen het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling m.b.t. de uitlegging van punt B op pagina 6, folio 737.

Tijdens deze procedure legden geïntimeerden een akte van verkoop van het kwestieus onroerend goed aan /oor.

Bij arrest dd.18.11.2022 heeft de 9de kamer van het hof van beroep te Gent (inzake het hoger beroep van geïntimeerden tegen het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 afgewezen als ongegrond en de uitlegging in het vonnis a quo bevestigd.

Appellant meent dat hierdoor vaststaat dat het verzet van geïntimeerden en ook het thans te beoordelen hoger beroep ongegrond is. Ingevolge het interpretatief vonnis staat vast dat – wanneer in het vonnis dd.19.06.2017 wordt veroordeeld tot herstel door sloop – het niet volstaat om de sloopvergunning aan te vragen (zoals geïntimeerde in hun verzet voor de beslagrechter aanvoerden) maar dat de sloop ook moet uitgevoerd worden.

In het uitleggend vonnis werd de bewuste passage in het vonnis dd.19.06.2017 aldus aangevuld dat de veroordeling tot het aanvragen van een vergunning tot slopen zo moet worden gelezen dat daarin ook de verplichting is vervat om na het bekomen van de sloopvergunning tot slopen over te gaan.

- 1.8. Appellant heeft uiteindelijk van geïntimeerden de melding ontvangen dat de werken werden uitgevoerd conform het artikel 3.46 van de Vlaamse Codex Wonen 2021 en op 14.10.2023 werd door appellant vastgesteld dat het herstel is uitgevoerd zoals was bevolen bij het vonnis dd.19.06.2017, welke vaststelling werd medegedeeld aan geïntimeerden.

Het herstel werd uitgevoerd niet door een sloop, maar door renovatiewerken na wijziging van de bestemming (na het bekomen van een omgevingsvergunning),

zijnde een andere vorm van herstel die werd toegelaten door het veroordelend vonnis.

Appellant heeft een attest van conformiteit afgeleverd op 14.11.2023 nadat de kopers van het pand aan de werken hadden uitgevoerd (laten uitvoeren).

Daarna maakte appellant nog een afrekening op van de dwangsommen en van de kosten die hij opvoert van geïntimeerden ten belope van een totaalbedrag van 307.204,41 EUR.

Inmiddels heeft het Hof van Cassatie bij arrest van 16.05.2024 het cassatieberoep van geïntimeerden verworpen.

- 1.9. Op 23.11.2023, een jaar na het uitleggend arrest dd.18.11.2022 (waarbij het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 werd bevestigd), tekenden geïntimeerden cassatieberoep aan tegen het arrest dd.18.11.2022.

Kort nadien, op 04.12.2023 liet appellant aan geïntimeerden een bevel betekenen tot betaling van de afrekening van alle verbeurde dwangsommen, berekend vanaf 19.04.2018 tot en met 13.10.2023, conform het vonnis dd.19.06.2017.

II. Hoger beroep

- 2.1. Appellant vraagt, na akte te hebben verleend van de gedinghervatting aan de zijde van de geïntimeerden:
- zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond te horen verklaren;
 - de bestreden beschikking dd.12.06.2019 in de zaak met rolnummer geheel te niet te doen;
 - opnieuw wijzende, te zeggen voor recht dat de beslagrechter noch dit hof bevoegd is inzake de vorderingen tot wijziging of opheffing van de dwangsom of andere vorderingen ex artikel 1385quinquies Ger.W.;
 - het verzet van de gedinghervattende geïntimeerden ook voor het overige onontvankelijk, zoniet ongegrond te verklaren en af te wijzen;
 - dienvolgens elk van beide gedinghervattende geïntimeerden in al hun hoedanigheden in solidum te veroordelen tot de kosten van de procedures, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep aan de zijde van appellant nader begroot.
- 2.2. Geïntimeerden vragen de afwijzing van het hoger beroep als ongegrond en de bevestiging van de bestreden beschikking met veroordeling van appellant tot de

kosten van het hoger beroep, aan de zijde van geïntimeerden nader begroot op 1.800,00 EUR rechtsplegingsvergoeding.

III. Beoordeling

3.1. Het Hof dient de gegrondheid te onderzoeken van het verzet van geïntimeerden tegen:

- een (eerste) bevel dd.24.08.2018 betekend op verzoek van appellānt om betaling te bekomen van de sinds 19.04.2018 tot 24.08.2018 verbeurde dwangsommen, zijnde een bedrag van 38.400,00 EUR in hoofdsom, meer kosten, in het totaal 39.032,19 EUR;
- een (tweede) verjaringstuitend bevel dd. 12.02.2019 betekend op verzoek van appellānt aan om betaling te bekomen van de inmiddels sinds 19.04.2018 tot 12.02.2019 verbeurde dwangsommen (90.000,00 EUR in hoofdsom), meer de kosten, samen 91.122,54 EUR,

dwangsommen die volgens appellānt zouden verbeurd zijn ingevolge de beweerde miskenning door van het vonnis dd.19.06.2017, hen betekend op 08.09.2017, in de periode van 19.04.2018 tot en met 12.02.2019.

Het hof dient te onderzoeken of geïntimeerden de hen bij het vonnis dd.19.06.2017 opgelegde herstelmaatregelen tijdig - vóór 19.04.2018 (binnen de 10 maanden na de uitspraak van het vonnis) - hebben uitgevoerd.

3.2. De dwangsom kon in casu enkel verbeuren na het verstrijken van de uitvoeringstermijn, hetzij vanaf 19.04.2018, mits voorafgaande betekening van het veroordelend vonnis (die plaatsvond op 08.09.2017), op voorwaarde dat de gewraakte handelwijze van daarblijkelijk, d.w.z. zonder redelijke discussie, een inbreuk oplevert op de hen opgelegde verplichting in de periode waarvoor appellānt dwangsommen vordert, hetzij vanaf 19.04.2018 tot 12.02.2019.

Enkel in dat geval is er sprake van een inbreuk en wordt de dwangsom verbeurd.

De veroordeling kan slechts ten uitvoer worden gelegd indien de titel de verbintenis en haar uitvoeringsmodaliteiten nauwkeurig omschrijft. Iedere onduidelijkheid moet worden uitgelegd ten gunste van de veroordeelde debiteur. De opeisbaarheid van de dwangsom veronderstelt immers de niet-uitvoering van een hoofdveroordeling, waarvan het essentieel is dat zij op volledige en precieze wijze wordt omschreven.

De veroordeling tot betaling van een dwangsom moet dus restrictief worden geïnterpreteerd en de dwangsom kan enkel verbeuren, wanneer over de inbreuk op de rechterlijke veroordeling geen enkele redelijke twijfel kan bestaan.

Als maatstaf van de toetsing van de ter uitvoering van het vonnis verrichte handelingen, dient het hof het doel en de strekking van de veroordeling als richtsnoer te nemen, met dien verstande dat de veroordeling geacht wordt niet verder te strekken dan tot het bereiken van het beoogde doel.

- 3.3. Bij deze beoordeling dient het hof rekening te houden met het vonnis dd.26.10.2020 van de dwangsomrechter en het bevestigend arrest dd.18.11.2022 waarbij na de uitspraak van de thans bestreden beschikking uitlegging werd gegeven aan het vonnis dd.19.06.2017, op grond waarvan appelllant de betaling van de verbeurde dwangsommen vordert.

Het hof stelt vast dat de dwangsomrechter in het vonnis dd.26.10.2020 – hierin bevestigd door het hof van beroep bij het arrest dd.18.11.2022 – de bewoordingen van het vonnis dd.19.06.2017 ruim interpreteert en zelfs aanvult door te stellen dat de zinsnede onder punt 4, punt B op pagina 6, folio 737 van het ten uitvoer gelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling gekend onder gewezen op 19.06.2017 en dewelke luidt:

“

- *voor het pand een andere bestemming aan te vragen conform de VCRO (art.4.2.7, 7°)*
- *zoniet een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen om te slopen, tenzij dat verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen”*

dient gelezen als:

“

- *voor het pand een andere bestemming aan te vragen conform de VCRO (art.4.2.7, 7°)*
- *zoniet een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen tot sloop en – als deze bekomen is – vervolgens te slopen, tenzij dat verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen” (onderlijning van de wijziging door het hof).*

Het hof is bij de huidige beoordeling gebonden door het gezag van gewijsde van het interpretatief vonnis dd.26.10.2020 en bevestigend arrest dd.18.11.2022.

In het uitleggend vonnis werd de hiervoor aangehaalde passage in het vonnis dd.19.06.2017 aldus 'uitgelegd' dat de veroordeling tot het aanvragen van een vergunning tot slopen zo moet worden gelezen dat daarin ook de verplichting is vervat om na het bekomen van de sloopvergunning tot slopen over te gaan.

Ingevolge het uitleggend vonnis – dat pas werd op 26.10.2020 gewezen na de betekening van de bestreden betalingsbevelen – moet worden aangenomen dat – wanneer in het veroordelend vonnis dd.19.06.2017

werden veroordeeld tot herstel door sloop – het niet volstaat om de sloopvergunning aan te vragen (zoals geïntimeerden in hun verzetsakte voor de beslagrechter aanvoerden) maar dat de sloop ook moet uitgevoerd worden.

- 3.4. Appellant stelt dat het uitgelegde veroordelende vonnis dd.19.06.2017 ertoe leidt dat de beoordeling in de bestreden beschikking niet langer opgaat. Het ingevolge het vonnis dd.26.10.2020 verduidelijkte veroordelende vonnis dd.19.06.2017 geldt volgens appellant vanaf de datum van het uitgelegde vonnis zelf, waardoor alle middelen van geïntimeerden – die door de eerste rechter werden bijgetreden – als zouden zij reeds tot herstel zijn overgegaan door een sloopvergunning aan te vragen, ongegrond zijn. Er is geen herstel in de zin van de wet (het decreet) door de enkele aanvraag van een sloopvergunning.

Er is ook geen onduidelijkheid meer of elke veroordeelde tot een dwangsom veroordeeld is, of beiden samen tot één dwangsom, want ook deze onduidelijkheid is verduidelijkt bij vonnis dd.26.10.2020.

Appellant ontkent dat hij voorwaarden toevoegde aan de hoofdveroordeling door te stellen dat er een effectieve sloop moest gebeurd zijn om te voldoen aan deze veroordeling, wat naderhand bij het uitleggend vonnis werd verduidelijkt. Hij verdedigde enkel een wetsconform begrip van de herstellvordering en deze werd ook aangenomen in het uitleggend vonnis van de dwangsomrechter in eerste aanleg en hoger beroep.

Verder weerlegt appellant de onjuiste aannames en redeneringen in de bestreden beschikking, door de eerste rechter overgenomen van geïntimeerden.

Er is volgens appellant pas herstel mits de wijziging van de bestemming dan wel na een stedenbouwkundige vergunning, en door het uitvoeren van de nodige renovatiewerken ofwel mits de effectieve sloop. Een aanvraag volstaat niet.

Bovendien hebben geïntimeerden volgens appellant geen aanvraag voor een sloopvergunning ingediend, maar enkel een aangetekende brief overgemaakt op 30.03.2018 aan de Dienst Ruimtelijke Ordening van om te melden dat er een intentie zou zijn om te slopen. Ook de architectenovereenkomst dd.30.03.2018

houdt geen bewijs in van een ingediende aanvraag van een stedenbouwkundige sloopvergunning.

Appellant werpt op dat de beslagrechter niet bevoegd is om te oordelen over de onmogelijkheid tot uitvoering, die geïntimeerden ook inroepen, aangezien dit behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de dwangsomrechter.

Voor het pand aan de _____ is er nooit herstel gekomen en niet gemeld tot recent, wat werd vastgesteld op 14.10.2023. Ook al verkochten geïntimeerde het onroerend goed, hun herstelplicht is blijven bestaan en daaraan werd pas voldaan op 14.10.2023.

Appellant gaat niet akkoord met de overweging in de bestreden beschikking dat eerste geïntimeerde geen enkel bedrag verschuldigd is omdat hij geen deel heeft in het onroerend goed.

- 3.5. Geïntimeerden menen dat de bestreden beschikking niet moet worden teniet gedaan.

Wanneer het uitleggend vonnis van 26.10.2020 (bevestigd door het arrest van 18.11.2022) wordt geanalyseerd, dan kan worden vastgesteld dat de dwangsomrechter, net zoals de eerste rechter in de bestreden beschikking, van oordeel was dat het veroordelend verstekvonnis dd.19.06.2017 niet duidelijk genoeg was voor wat betreft het ogenblik vanaf wanneer de dwangsom zou verbeuren en evenmin duidelijk genoeg was omtrent de omvang van de dwangsom en de vraag of deze al dan niet in solidum dan wel solidair, dan wel de ene bij gebreke aan de andere was opgelegd.

Het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 heeft op deze drie punten een (eigen) interpretatie gegeven aan het verstekvonnis van 19.06.2017, wat meteen bewijst dat deze veroordelingen niet klaar en duidelijk waren. Het uitleggend vonnis geeft ook uitdrukkelijk aan dat de interpretatie die appellant gaf aan het vonnis van 19.06.2017 totaal verkeerd was.

Het uitleggend vonnis toont aan dat er wel degelijk nood was aan uitlegging zodat de uitvoering van het vonnis dd.19.06.2017 terecht werd geschorst door de eerste rechter.

Geïntimeerden stellen dat uit het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 en bevestigend arrest dd.18.11.2022 volgt dat de aan hen opgelegde dwangsom maar éénmaal is opgelegd, aan beide veroordeelden in solidum, en dat de interpretatie van appellant (dat elk van hen een dwangsom zou moeten betalen) derhalve volledig verkeerd was.

In hun conclusie bevestigen geïntimeerden dat zij niet langer aandringen op het middel m.b.t. de betekening aan het adres te

Ook werpen geïntimeerden op dat zij nog van plan zijn om een procedure te voeren bij de bodemrechter om op grond van art.1385quinquies Ger.W. de dwangsom op te heffen, minstens te verminderen.

Zij menen dat het invorderen van een dwangsom van méér dan 300.000,00 EUR in de huidige omstandigheden totaal onbillijk is en dat dergelijke dwangsom enkel strekt tot bestraffing van de veroordeelde schuldenaars en haar zin als dwangmiddel, d.w.z. als geldelijke prikkel om de nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren, totaal heeft verloren.

- 3.6. Uit het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 en bevestigend arrest dd.18.11.2022 volgt dat de precieze draagwijdte van het vonnis dd.19.06.2017 niet duidelijk was en dat daarover tussen partijen discussie bestond en dat pas in het uitleggend vonnis dd.26.10.2020 het doel en de draagwijdte van de aan geïntimeerden opgelegde herstelmaatregel voor het eerst duidelijk werden vastgesteld.

De dwangsommen konden bijgevolg niet beginnen verbeuren vóór de betekening van het veroordelend vonnis dd.19.06.2017 én het interpretatief vonnis dd.26.10.2020, hetwelk pas gebeurde op 02.04.2021.

Aangezien het thans door het hof te beoordelen verzet van geïntimeerden enkel betrekking heeft op de betalingsbevelen dd.24.08.2018 en 12.02.2019 kan het hof – rekening houdend met het gezag van gewijsde van het interpretatief vonnis dd.26.10.2020 en het arrest dd.18.11.2022 (waartegen geïntimeerden inmiddels cassatieberoep instelden) – enkel besluiten dat de precieze draagwijdte van de veroordeling in het vonnis dd.19.06.2017 nog niet duidelijk was vastgesteld en nog voorwerp was van discussie tussen partijen en dat ten gevolge van deze onduidelijkheid er nog geen sprake kon zijn van verbeurte van dwangsommen wegens de beweerde miskenning door van deze onduidelijke veroordeling.

Nu de onduidelijkheid pas is weggenomen sinds de 'uitlegging' van het veroordelend vonnis bij vonnis dd.26.10.2020, bevestigd in beroep bij het arrest van 18.11.2022, kan niet worden aangenomen dat geïntimeerden reeds voor de uitspraak van het uitleggend vonnis inbreuken hebben begaan op het veroordelend vonnis.

Appellant kan geïntimeerden moeilijk verwijten dat zij enkel de sloop hadden aangevraagd binnen de uitvoeringstermijn en nog niet waren overgegaan tot de sloop zelf, als dit niet uitdrukkelijk was bevolen in het veroordelend vonnis.

Op basis van de bewoordingen van het vonnis d.19.06.2017 mochten geïntimeerden ten tijde van de bestreden betalingsbevelen dd.18.04.2018 en 12.02.2019 ervan uitgaan dat zij het herstel hadden uitgevoerd door een sloopvergunning aan te vragen nu er in het vonnis geen sprake was van een effectieve sloop. Dat het interpretatief vonnis naderhand op 26.10.2020 bepaalde dat er pas herstel is niet alleen door het aanvragen van een vergunning tot sloop, maar ook door de effectieve uitvoering ervan, doet geen afbreuk aan het feit dat ten tijde van de gedwongen invordering van de dwangsommen de veroordeling onduidelijk was waardoor geen dwangsommen konden verbeuren voor inbreuken daarop.

Op grond van het voorgaande besluit het hof tot de ongegrondheid van het hoger beroep.

Ten overvloede merkt het hof nog op dat de omstandigheid dat een veroordeelde al dan niet een deel bezit in de eigendom van het onroerend goed, niet relevant is en niets afdoet aan diens veroordeling.

IV. Kosten

Aangezien appellant in het ongelijk wordt gesteld, dient hij in te staan voor de kosten van het geding, aan de zijde van geïntimeerden nader begroot.

OM DEZE REDENEN HET HOF

Verleent akte aan geïntimeerden van hun verzoek tot gedinghervatting van de beroepsprocedure, in hun hoedanigheid van erfgenamen/rechtsopvolgers van wijlen
eerste eiser in verzet in de bestreden beschikking en eerste appellant in de procedure voor dit hof;

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar, doch ongegrond;

Bevestigt de bestreden beschikking in al haar onderdelen;

Veroordeelt appellant tot de kosten van het geding in hoger beroep, aan de zijde van geïntimeerden begroot op 1.800,00 EUR rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep;

Zegt voor recht dat appellant gehouden is tot betaling van het rolrecht in hoger beroep ten belope van 400,00 EUR aan de inningsgemachtigde overheid van de Belgische Staat;

Gelast de griffier om de bevoegde ontvanger van de administratie van de Federale Overheidsdienst Financiën belast met de inning en de invordering van de niet-fiscale schuldvorderingen, van het verschuldigd zijn van het rolrecht in kennis te stellen conform artikel 3 van het KB d.d. 28.01.2019 betreffende de uitvoering van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten en het houden van de registers in de griffie van de hoven en rechtbanken.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent,
VEERTIENDE bis KAMER, zitting houdende in burgerlijke zaken, van **1 oktober 2024**

Aanwezig:

kamervoorzitter

griffier